

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **F. F.**, zast. Zuzanou Nussbergerovou, advokátkou se sídlem Praha 3, Čajkovského 8, proti žalovanému **Ministerstvu dopravy**, se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 12, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 9 Ca 26/2004 - 50, ze dne 18. 2. 2005

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č.j. 100/2003-110-TAXI/1, ze dne 24. 11. 2003. Ministerstvo dopravy jím zamítlo odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu Hlavního města Prahy, odboru dopravy č.j. MHMP-34363/2003/DOP-03/Mo-R, ze dne 26. 3. 2003, jímž byla stěžovateli jako provozovateli taxislužby uložena pokuta ve výši 250 000 Kč za správní delikt podle ust. § 35 odst. 3 písm. h) a i) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě (dále jen „zákon o silniční dopravě“). Uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ust. § 21 odst. 2 a odst. 3 cit. zákona a dále § 15 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě (dále jen „vyhláška“), neboť jako provozovatel taxislužby nezajistil, aby jako řidič vydal cestujícímu po zaplacení doklad o zaplacení jízdného jako výstup z tiskárny taxametru, ručně doplněný o další údaje stanovené v § 15 odst. 2 vyhlášky.

Městský soud v Praze neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, jakož i nesprávného hodnocení důkazů

je podle něj neoprávněná, neboť jak žalovaný, tak i správní orgán I. stupně vycházely v odůvodnění svých rozhodnutí ze zjištění učiněných při provedené kontrole, zaznamenaných v kontrolním protokolu. Takto opatřené důkazy, jakož i způsob jejich hodnocení posoudil Městský soud v Praze jako dostatečné. Důkaz účtenkou o opravě taxametru zhodnotil shodně se žalovaným jako irelevantní a vzhledem k okolnostem případu nevěrohodný.

Oprávněné nejsou ani námitky proti výši stanovené pokuty. Stěžovatel svým jednáním nejenže porušil podmínky provozování taxislužby, ale učinil tak navíc způsobem, jenž nasvědčuje určitému podvodnému jednání s úmyslem znemožnit následnou identifikaci řidiče i vozidla taxislužby při případné reklamaci jízdného. Podle ust. § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě se při stanovení výše pokuty přihlíží k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody. V daném případě se oba správní orgány náležitě zabývaly úvahami o výši uložené pokuty a opodstatněně dospěly k závěru o vysoké závažnosti a společenské nebezpečnosti protiprávního jednání stěžovatele. Pokutu uloženou v dolní polovině zákonné sazby proto soud posoudil jako nikoli nepřiměřenou.

Namítal-li stěžovatel, že se žalovaný při rozhodování o výši pokuty nezabýval výší způsobené škody, resp. dobou trvání protiprávního jednání a rozhodl tak v rozporu s ust. § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě, nebyla tato kritéria pro určení výše pokuty v daném případě významná. Vzhledem k povaze správního deliktu se správní orgány mohly při stanovení výše pokuty řídit pouze hlediskem závažnosti a významu protiprávního jednání. Při této své úvaze nevybočily správní orgány z mezí správního uvážení stanovených zákonem a soud neshledal uloženou pokutu nepřiměřenou. Stěžovatelem dovolávané majetkové poměry nakonec nejsou hlediskem, kterým by se měly správní orgány při zvažování výše pokuty podle citovaného ustanovení řídit. Shledá-li však správní orgán, že se jedná o odůvodněný případ, může rozhodnout o odložení platby nebo o jejím rozložení do delšího časového období (§ 35 odst. 7 zákona o silniční dopravě ve spojení s ust. § 60 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků).

Ze všech uvedených důvodů Městský soud v Praze žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Soud se dle jeho názoru dostatečně nevypořádal se všemi jeho námitkami, resp. částečně se s nimi vypořádal odkazem na skutečnosti, které nemají oporu v obsahu spisu. Stěžovatel předně od počátku tvrdil, že porušení povinnosti, které je mu kladeno za vinu, bylo důsledkem poruchy taxametru, zjištěné až po ukončení jízdy. Doklad o zaplacení opravy taxametru pak soudu předložil. Tento důkaz soud posoudil jako nevěrohodný s poukazem na blok stvrzenek údajně předem připravených a orazítkovaných. Existence takového bloku však nebyla nikterak prokázána a nelze z ní proto vycházet. K tomu stěžovatel dodává, že kdyby se chtěl dopouštět podvodného jednání, pak by zcela zřejmě nevystavoval stvrzenku žádnou. Touto podle něj logickou úvahou se však soud vůbec nezaobíral.

Stěžovatel rovněž nadále trvá na své námitce, podle níž se žádné z předchozích rozhodnutí nezabývalo všemi zákonnými kritérii určování výše pokuty v souladu s § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě. Užitá hlediska pak byla vyložena zcela nesprávně a v neprospěch stěžovatele. Je-li obviňován z podvodného jednání s cílem obohatit se, pak k tomu uvádí, že nevydáním stvrzenky se může obohatit jen stěží, a případné předražení nebylo předmětem správního řízení a nebyl za něj postižen ani v řízení před odborem daní, poplatků a cen Magistrátu hlavního města Prahy.

V této souvislosti poukazuje na rozpor v hodnocení doby trvání jeho údajného protiprávního jednání, kdy na jedné straně všechna dosavadní rozhodnutí shodně uvádějí,

že v daném případě nelze objektivně tuto zjistit, a není proto kritériem pro stanovení výše pokuty, na druhou stranu se v nich opakovaně objevuje úvaha, že se pravděpodobně předmětného jednání dopouštěl opakovaně, z čehož je vyvozována jeho nevěrohodnost.

Stěžovatel je přesvědčen, že skutková podstata, ze které rozhodnutí vycházejí, nemá oporu v obsahu spisů a tato rozhodnutí vycházejí z nesprávného právního posouzení věci. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a přiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Současně navrhuje, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, neboť výše pokuty je vzhledem k jeho majetkovým poměrům enormně vysoká a de facto likvidační.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 23. 5. 2005 trvá na podloženosti svého rozhodnutí. Ze všech předložených písemných dokladů vyplývá, že stěžovatel vydal cestujícím předtištěnou „stvrzenku taxi“ č. X, která byla původně součástí připraveného bloku stvrzenek, přičemž nesla již předem razítko dopravce – s falešnými údaji. S ohledem na to, že účtovaná částka odpovídala zhruba čtyřnásobku nejvyšší přípustné sazby v Praze, lze podle žalovaného logicky usuzovat, že stěžovatel, protože si byl této skutečnosti vědom, se cíleně se zřejmým záměrem zamezit možnosti eventuální pozdější identifikace a dohledání na své jednání připravil. Právě z toho důvodu dospěl správní orgán k závěru, že ačkoliv nelze přesněji určit dobu, po kterou docházelo k výše popsanému nezákonnému jednání stěžovatele, lze ze systematičnosti, kterou věnoval jeho přípravě, soudit, že rozhodně nebylo jednorázové, ale že mělo jisté trvání.

Dokladu o opravě taxamtru pak nelze podle žalovaného přisuzovat jakoukoli hodnotu důkazu, neboť takový doklad není zajisté zatěžko v servisu získat, a to buď po dohodě nebo předstíranou poruchou taxamtru. Úvaha stěžovatele, podle níž kdyby se chtěl dopustit podvodného jednání, nevystavoval by stvrzenku žádnou, je podle žalovaného zjevně účelová. Nevydáním stvrzenky by stěžovatel jen zvýšil pravděpodobnost, že si zákazník zapamatuje nebo zaznamená některý z identifikačních údajů řidiče nebo vozidla. Naopak vystavením potvrzení vyvolá u zákazníka alespoň zpočátku dojem hodnověrnosti.

Žalovaný proto navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu přitom zjistil tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:

Dne 24. 10. 2002 byla v rámci státního odborného dozoru v silniční dopravě provedena odborem dopravy – dopravním úřadem Magistrátu hlavního města Prahy kontrola taxislužby, o které byl sepsán protokol č. X. Kontrolní pracovník provedl kontrolní jízdu vozidlem stěžovatele tovární značky X, č. b., SPZ: X, evidenční číslo vozidla X, při níž bylo zjištěno, že žalobce jako kontrolovaný subjekt – dopravce vydal ručně vypsanou stvrzenku na zaplacení jízdného. Z protokolu dále vyplývá, že zjištěné závady budou podkladem pro další řízení podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád).

Podle protokolu č. X o cenové kontrole provedené pracovníky odboru daní, poplatků a cen Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 24. 10. 2002 bylo v daném případě shledáno porušení cenových předpisů. Přílohou protokolu je kopie žalobcem dne 24. 10. 2002 vystavené stvrzenky TAXI, na níž je uvedeno jako obchodní jméno a sídlo provozovatele E., Z. 15, P. 9, IČO: X, SPZ X, evidenční číslo vozidla X, výchozí místo přepravy: po Praze, cílové místo přepravy: hotel a účtovaná cena jízdného v částce 496 Kč. Z dodatku protokolu ze dne 25. 10. 2002 vyplývá, že žalobce účtoval zákazníkovi za poskytnutou službu z F.

k hotelu C. částku 496 Kč, ačkoliv za tuto trasu měla být účtována maximálně cena 130 Kč (podle § 5 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách a vyhlášky hl.m. Prahy č. 24/2000 při použití sazby č. 1).

Dopisem ze dne 7. 3. 2003 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci porušení ust. § 21 odst. 2 a 3 zákona o silniční dopravě a § 15 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb. Ve správním řízení bylo jednoznačně prokázáno, že vozidlo taxislužby bylo při nabízení přepravních služeb řádně označeno všemi vnějšími prvky označení předepsanými pro vozidla taxislužby, že provozovatel taxislužby tedy nabízel prokazatelně přepravní služby a že pracovníkům MHMP vydal zcela nesprávný doklad o uskutečněné přepravě. V rozhodnutí ze dne 26. 3. 2003 vydaném odborem dopravy – dopravním úřadem Magistrátu hlavního města Prahy se pak mimo jiné uvádí, že ke stěžovatelem tvrzené technické závadě na taxametr může během jízdy dojít, správní orgán považuje nicméně za zvláštní, že stěžovatel vystavil na vyžádání doklad s falešnými údaji o dopravci a vozidle. Výši pokuty odůvodnil prvoinstanční správní orgán vysokou závažností a významem protiprávního jednání a společenskou nebezpečností vyplývající z důsledků takového jednání, jenž lze podle něj kvalifikovat jako podvodné s cílem klamat zákazníka a neprávem se obohatit, zabránit či znemožnit své následné dohledání a poškozovat tak dobré jméno hlavního města Prahy.

Podané odvolání žalovaný podle ust. § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 S., o správním řízení (správní řád) zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že existence předem orazítovaného bloku stvrzenek s neodpovídajícím obchodním jménem ve vozidle stěžovatele zpochybňuje jeho tvrzení, že se taxametr během jízdy porouchal a naopak vypovídá o tom, že porušování právních předpisů se stěžovatel dopouštěl již jistou dobu a že tak činil systematicky. Tvrdí-li stěžovatel, že nebyla v řízení zjištěna doba trvání protiprávního jednání a výše škody, nelze dle žalovaného již z povahy věci zpětně zjistit všechny okolnosti případu, což bylo nepochybně i důvodem, proč správní orgán prvního stupně uložil pokutu v jedné třetině zákonné sazby. Tato výše je dle jeho názoru s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem deliktu, způsobu odůvodnění a zákonem stanovené maximální možné výši pokuty odůvodněná a přiměřená.

O žalobě proti rozhodnutí Ministerstva dopravy rozhodl Městský soud v Praze, jak bylo uvedeno výše.

O stížních námitkách uvážil Nejvyšší správní soud následovně:

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel brojí proti rozsudku Městského soudu v Praze jednak pro nedostatek podkladů pro závěr o samotném spáchání správního deliktu, jednak pro nedostatek podkladů pro úvahu o výši uložené pokuty, fakticky tedy pouze z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.. V prvně uvedeném ohledu tvrdí, že porušení povinnosti, jež mu je kladeno za vinu, bylo důsledkem poruchy taxamtru a nikoli jeho úmyslného jednání. Co se týká výše pokuty, vycházely podle něj správní orgány z nesprávného závěru, že se dopustil podvodného jednání s cílem obohatit se, což opakovaně popírá.

Podle ust. § 21 odst. 2 zákona o silniční dopravě je provozovatel taxislužby povinen zajistit, aby řidič při provozování taxislužby používal taxametr podle odstavce 1 tohoto ustanovení a vydal cestujícímu z tiskárny taxamtru doklad o zaplacení jízdného. Podle ust. § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě je provozovatel taxislužby povinen zajistit,

aby k provozování taxislužby bylo užito pouze vozidel úplně vybavených a označených předepsaným způsobem.

Podle ust. § 35 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě uloží dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy a spojů při porušení tohoto zákona pokutu až do výše 750 000 Kč dopravci, který poruší ustanovení § 21. Podle písm. i) cit. ustanovení uloží příslušný úřad pokutu do uvedené výše dopravci, který nedodržuje podmínky pro provozování taxislužby stanovené zákonem o silniční dopravě.

Pokud jde o poruchu taxametru coby skutečnou příčinu porušení povinnosti stěžovatele, ztotožňuje se Nejvyšší správní soud plně s hodnocením této námitky správními orgány, že jde o tvrzení v kontextu okolností případu krajně nevěrohodné. Vydal-li stěžovatel kontrolujícímu subjektu na vyžádání stvrzenku s razítkem neexistujícího provozovatele a s ručně vypsányi chybnými identifikačními údaji (SPZ a evidenční číslo vozidla) a účtoval-li přitom částku odpovídající více než trojnásobku maximální ceny podle platných předpisů, jsou veškeré úvahy správních orgánů o úmyslu stěžovatele nezákonně se obohatit a znemožnit přitom svou pozdější identifikaci zcela opodstatněné. Jak správně podotýká ve svém vyjádření žalovaný, poruchu taxametru jistě není obtížné předstírat. I v případě však, že by k ní skutečně došlo, nic by to neměnilo na falešnosti údajů, jimiž stěžovatel opatřil vydanou stvrzenku, a tudíž i vysoké závažnosti jeho protiprávního jednání.

Rovněž argument, podle něhož chtěl-li by se stěžovatel obohatit, nevydával by stvrzenku žádnou, není případný, neboť není logický. Úmysl stěžovatele obohatit se vyplývá jasně již z prokázaného bezmála čtyřnásobného předražení poskytnuté služby (bez ohledu na to, že toto nebylo předmětem daného správního řízení). Zda následně stěžovatel stvrzenku nevydá vůbec, či vydá, ale falešnou, je již pouze volbou mezi dvěma variantami „krycího manévru“, kdy variantu posléze uvedenou je třeba považovat za společensky nebezpečnější, svědčící o vyšší rafinovanosti, resp. promyšlenosti a plánovitosti takového jednání. Existence či neexistence předem připraveného bloku, tj. zda měl stěžovatel blok stvrzenek již předem orazítkovaný označením neexistující firmy či zda razítkoval vždy až na místě samém, je pro posouzení věci bez většího významu. Ani tato okolnost na lživosti zde uvedených údajů nic nemění.

Je proto třeba uzavřít, že stěžovatel nepochybně porušil výše citovaná ustanovení zákona o silniční dopravě a námitka nepodloženosti správních rozhodnutí o spáchání správního deliktu stěžovatelem tudíž není důvodná.

Z uvedeného pak vyplývá rovněž závěr o navazující otázce týkající se výše uložené pokuty. Se všemi námitkami v tomto ohledu uplatněnými v kasační stížnosti se dostatečně podrobně vypořádal již Městský soud v Praze v odůvodnění napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením plně ztotožňuje a v podrobnostech proto odkazuje na ně.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že námitka nedostatečné opory skutkové podstaty ve spisech, resp. jejího rozporu s nimi není důvodná a rozsudek Městského soudu v Praze tedy netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Za této procesní situace již Nejvyšší správní soud nerozhodoval samostatně o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, žádné náklady řízení o kasační stížnosti mu však prokazatelně nevznikly. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

